

Teamă-se de Calicul tot pământul, cutremure-se
de el toți cei-ce nu 'și-au plătit abonamentul!

Prorocul David.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Ordinațiunea noului comite suprem al Făgărașului Gouido von Nemengedem, privitoare la dreptul folosirei limbilor din patrie.

§ 1. Legea de naționalități a Ungariei se poate traduce în toate limbile patriei, nici unei limbi nu e însă iertat a exprima acea lege în altă limbă decât în cea maghiară.

§ 2. Țisa „Dummer Kerl von Fogarasch“, are se sune d'aici încolo „Bolond Miska.“

§ 3. Membrilor comitetului permanent din comitatul Făgărașului, care nu pricep limba maghiară, li se concede ca, în ședințele acelu comitet, se'și aducă cu sine câte o vrăjitoare, care, punând ghiocul în palma referentului, le poate ghici obiectulu referadei.

§ 4. Boerii din țera Oltului, ca parte întegritore a aristocrației transilvane, pot umbla și mai departe la cerșit, dar' nu le este iertat a cerși în altă limbă decât în limba statului, și au se porțe straițele și desagii de cerșit țasuți în tricolor național maghiar.

§ 5. Sasii din comitatul Făgărașului, și cei desculți, ca se se deosebească de gravitatorii cătră „grossen deutschen Reich“ din Fundul Regiu, au se porțe pinteni la picioare.

Singur înțeligița săsască din comitat, în loc de picióre, pôte purta pintenii și'n cap. In condițiunile aceste li se concede a visa și săsește.

§ 6. Până când tăerea împrejur se va decreta obligătore pentru întreagă Ungari'a, ovreii din comitatul Făgărașului au îndreptățirea a trage în ori-care limbă pe sfóră, pot mânca și slănină, sau clisă, creștinească, dacă 'și-o câștigă pentru rachiu în tricolor național maghiar.

§ 7. Doicele comitatului, ca persóne oficiale, se îndrumează a nu vorbi cu copii nou născuți în altă limbă decât în cea maghiară, și legândule buricul, se le lege totodată un ciucur în tricolor național maghiar de buric.

§ 8. Țigani comitatului, fără deosebire de sdrențe și răbdări patriotice, nefăcând pretensiuni de naționalitate separată, până la alte dispozițiuni se pot scărpinga în limba lor proprie.

§ 9. Cocoșii din comitatul Făgărașului pot crepa de diuă, când comitele suprem încă dórme, în limba lor usitată, preste și însě, nu le este iertat a cânta în altă limbă decât în cea maghiară.

§ 10. Până la alte dispozițiuni ale academii de științe din Budapesta, mágarii din comitat pot striga și mai departe, ia! ia! ia!

§ 11. Căni din comitat, pentru o dare de două pițule d'ocamdată, pot lătra și in limba lor, dar' numai la lună.

Dat în reședința lui Radu Negru Vodă, anul renegaților 1891.

Gouido von Nemengedem,

fișpan.

Nebuniștii.

Ângerii luminați, cădând din ceriu, s'au făcut draci întunecați. Archipițigoii, cădând din olimpul Statutului organic, s'au făcut tribuniști. Deosebirea între ângeri și archipițigoii e, că aceștia nici-când n'au fost luminați. La archipițigoii, și când domneau în archidieceasa din strada Măcelarilor, și ați ca tribuniști, prostia era și este începutul înțelepciunii!

Scoși din consistoriul și sinodul archidiececan, ca odinoră precupeții de Christos cu biciul din biserică, archipițigoii s'au angajat se facă pentru acționarii Institutului tipografic dividende. În noua lor întreprindere atâta au dividad în capitalul Institutului tipografic, până-când acționarii acestui institut au ieșit cu cupónele acțiunilor, și cu pèrul prin căciulă. Cluj / Central University Library Cluj

Ori unde în viața lor archipițigoii s'au angajat la vr'o întreprindere, fie de orice natură, prin hârnicia lor au căduț cu întreprindere cu tot pe spate, și 'și-au turtit nasul.

Ați archipițigoii trăiesc ca tribuniști din simbrie cerșită.

Comitetul nostru național-politic e adecă de părerea, că ar fi o rușine națională se înceteze Tribuna dusă de archipițigoii la sapă de lemn.

Așa tribuniștii trăiesc ați ca o rușine a neamului nostru!

Și care's tribuniștii?

Iată-î:

Nicolae Cristea, de profesiune pleșug. Infalibil în părerile sale, și de aceea păcat, că nu s'a făcut Papă, pentru ca pleșugia sa se ajungă la o însemnătate istorică. Are multă învățătură. El știe cum chiamă pe toți dracii,

care au voit se seducă pe sfântul Antonie, și câte pei a furat sfântul Crispinus, ca se facă la săraci opinci.

Nicolae Cristea e Bismarckul tribuniștilor. El cârpește politica înaltă cu petece din Norddeutsche Allgemeine Zeitung, și ametește capetile cetitorilor Tribunei cu borș politic.

Norocul, că Nicolae Cristea, dela căderea sa din ober-cărămidăria Telegrafului Roman, totuși mai trage și leafa unui asesor consistorial, pentru-că, avisat a trăi din câștigul, pe care el l'a făcut Institutului tipografic, de desperațiune i-ar crește peri pe cap, și pentru perii lui din barbă creditorii ar trage sorti, ca odinioră ovreii pentru cămașa lui Christos.

Dr. A. Brote, Dac romanisat, a emigrat în Flandria, și d'acolo a venit d'odată cu Sasii în Transilvania. Asigurat pentru pânea de tôte ȃilele la o societate de asigurare, la care alți asigurați se bucură de puțină siguranță, trăiește din egoism, și mai bine-i place, ceea ce el însuși mănâncă.

D'un timp ore-care încóce lui Dr. A. Brote îi place a juca role publice pe ascuns. Jucându-le ici coela publice, le jócă ca ariciul pe musica códei vătrariului.

După-ce Diamandi Manole, ca director al Institutului tipografic, a început a se înroși în față, Dr. A. Brote a luat sarcina conducerii aceluia institut pe umerii sei gigantici. Și prin genialitatea sa comercială Dr. A. Brote, cu prețul discreditării acționarilor, a câștigat pentru Institutul tipografic cei mai mulți creditori.

Dela căderea archipițigoilor din consistoriul și sinodul archidieceșan, Dr. A. Brote nu se mai póte uita la neuniți. La uniți în vieța sa nu s'a uitat cu ochi buni. Cu tóte aceste, când ar fi avisat a trăi din dividendele Institutului tipografic, sau din ale Tribunei, s'ar face și popă unit în Broșteni.

Eugeniu Brote, plugar absolut. Ară din carte, și polomidele-i cresc de rost. El e între tribuniști cel mai

cu cap. De aceea și și p^ortă capul ca Alexandru cel mare plecat într'o parte. Se deosebește însă de marele împerat al Macedoniei, că el n'a reportat încă nici o victorie, nici contra greurușilor, care'i încurcă ovăsul, nici contra greurușilor, care'i umplu capul de grandomanie.

Gurile rele dic, că, până-când Eu-geniu Brote își ara paterna rura ca episcop archidiecesan cu diferențe de curs la burza din Budapesta, se bucura de bună recoltă. Decând s'a angajat însă la redacțiunea Tribunei, nu'i mai răsare nici trifoiul.

Ioane Pechnichts, un mine literar. Mai întâiu s'a angajat la conducerea tipografii Institutului tipografic ca făcător de gălăgii, până-când cei mai harnici lucrători au luat frunza'n buză, și lumea'n cap.

Ioane Pechnichts se bucură de o considerabilă vață în societatea Sibiiului. Toți câinii, care'l întâlnesc pe strade își ridică câte un picior din cele dinapoi. El posedă o însemnată bibliotecă cu multe științe tipărite. Altcum norocul lui, că 'i-a murit un tată bogat, pentru-că studiile sale academice, puse în praxă, nu 'i-ar oferit altă îndreptărire la existență, decât aceea a cerșitului.

Dr. Barcian, plagiator beletristic, se prezintă în public c'o față, ca și când s'ar supera pe sine însuși că există. Are o inimă prea mică pentru idei mari. În scrierile lui lipsite de plagiat, cetitorii înotă în apă ca'n Dunăre, și mulțămesc lui Dumnezeu când ajung la uscat.

Dr. Barcian e altcum un burduf de știință cu două mâni stângi. Din întreprinderile sale beletristice va ieși belit ca toți tribuniștii.

Dumitru Comșa, cel mai mare adorator al sfinteii Mucenice Simplicitas. Ca doctor în Zarzavatologia gr. or. are netăgăduite merite pentru îndobitocirea elevilor sei. El a inventat păduchii de varză. Scrie tractate în Tribuna

despre nerodirea pomilor ultoiți după metoda lui, și despre folosul vermicilor, care trăiesc în rădăcinile de hirean. Are idei mari despre lucruri mici, nu cuprinde însă nici o idee, dacă n'are rădăcini ca ridichea. Ca profesor în zarzavatologie la Andreanum trage pentru necapacitatea sa și cuincuenalii.

Dr. Crișan încă se numeră între tribuniști. Asta simplu pentru motivul, că și în altă societate tot atâta ar numera, adecă nimica.

Dr. Crișan ar face mai bune servicii omenimei, dacă, în loc de doctor în teologie, s'ar fi făcut doctor în psaltichie. El raportează Tribunei lucruri, care altcum nu sufer raport, într'un stil mult mai bun decât reputațiunea sa de raportor.

Andrei Balteș, redactorul Tribunei, sau lucus a non lucendo. În lipsa de altă ocupațiune, și fiind-că omul nu se numeră între pasările cerului, Andrei Balteș s'a angajat simplu din acel motiv ca redactor răspunzător al Tribunei, pentru-că în Ungaria și robii capătă de mâncare.

Tordoșan și Ciora, ambii doctori în decopiarea actelor consistoriului epitropesc din strada Măcelarilor, sunt tribuniști în legău. La acești tribuniști, dacă eu ași sta în capul consistoriului epitropesc din strada Măcelarilor, numai odată le-ași striga: „Tribuniștil Sus inimile, jos cu ismenele!“

Uniții angajați la redacțiunea Tribunei nu fac parale. De aceea nici eu nu fac aici amintire de ei. Una pentru-că nu's archipițigoj, alta pentru-că nu vreau se conturb pe tribuniști în credința proverbului: Vrăbiile cu meu se prind!

În fine ar mai fi un tribunist, dar' bietul de el e atât de prost, încât, trebuie se'i ȳici jupâne, că, dacă'i ȳici domnule, se superă!

En gâciți cine'i?

Noutăți petecite.

Dimineața după prima ședință a comitetului nostru național-politic din zilele trecute, servitoarea din restaurantul Pankievicz a aflat în odaia ședințelor o rudă de săpun, și încrederea publică a tribunaiștilor zăcând sub masă, dar neștiind ale cui sunt, și în speranță, că proprietariul totuși se va afla, nu s'a atins de ele. După încheierea ședințelor comitetului, observând servitoarea, că amintita încredere publică a tribunaiștilor zace călcată și turtită tot sub masă, o a măturat în gunoiu.

Așa încrederea publică a tribunaiștilor se poate vedea de toți cei curioși, pe gunoiul din curtea restaurantului Pankievicz.

* * *

Cu ocaziunea târgului de vite ținut zilele trecute în Sibiiu, s'a observat un negustor de pe pustele Ungariei cu cisme de lac, pinteni mari ca creasta cocoșilor de bramaputra, ismene albe largi, peptar roșu-brunet până'n șolduri, și cu bumbi mari albslipicioși, cu pălărie cicos pe cap, mustața răsucită sulă, și'n gură c'o pipă scurtă'n țeve, de care spânzurau doi ciucuri în tricolor maghiar.

Acest negustor s'a învêrtit mult timp în jurul grădinei lui Gerliczi, sau Flora.

Lumea de rënd din Sibiiu da cu părerea, că negustoriul din pustele Ungariei de aceea se învîrtește în jurul grădinei Gerliczi, sau Flora, ca se cumpere dela Eugeniu Bróte vaci de Sveția.

Unui delectiv al poliției din Sibiiu 'i-a succes însé a constata, că acel negustoriu a fost ministru-președintele Ungariei, contele Szapary, care a venit încognito la Sibiiu, ca se stabileze cu Eugeniu Brote, și cu redactorul Tribunei

Andrieu Balteş, punctele de împăciuire, sau dualismul visat de Babeş, între Maghiari și Români.

* * *

După cum ne povestește Gazeta Transilvaniei, Simion Popescu exprotopopul Sibiului, și apostol organizator chie-mat la București de ministrul cultelor, ca se reformeze clerul regatului România, și Andrieu Cășolțan, fostul ministru ambulant de finanțe în statul Tribunistia, cât mai curând vor convoca la București o adunare a inteligenței din întreagă România dela crâsnic la vale, ca se voteze lui Iohann Slavici pentru meritele sale politice votul de încredere „Sictir“!

* * *

Nomina Odiosa, o tribunistă flagrantă din Sibiiu, observând la bărbatu-so, după prima ședință a comitetului nostru național-politic, buzele umflate, totă noaptea l'a legat cu chindéuë muete în apă rece preste buze, ala sistem Prisnitz. Cu tóte este buzele bărbatu-so n'au scăđut din umflătură. Ba din contra, după ultima ședință a comite-tului național-politic, buzele bărbatului cocónei Nomina Odiosa s'au umflat atât de tare, de putea șede pe ele, și tóte chindéuele nu le mai puteau cuprinde.

* * *

Toți Tribuniștii au ieșit din desbaterile comitetului nostru național-politic ca cănele din iarnă, numai pielea lor știe cum!

* * *

Se dice, că toți Tribuniștii au comandat pentru ne-vestele lor șignone ala „Babeș“!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Mărcuțele toamna vine
Deci jăcă cum se cuvine,
Că bine de nu'i juca
Vai și-amar de blana ta!

Mai frumos și mai întâiu
În Poiana porcului,
Jăcă pe Gherman Ilie
Popă doctor în beție.

Ca popă drept că popește
Mai grozav ca țigănește,
Ba, când n'are beătură
Întră prin case și

El cu săptămâni întregi
Umblă ca câinii pribegi,
Lasă-și casă, lasă-și masă,
Lasă-și prunci și preutésă.

Și ia satele de-a rëndul
 Și tot la vinars îi gândul,
 Cât chiar porcii se'ngrozesc
 În față când mi'l privesc.

El slujește beat fiind
 Și cunună fără rënd,
 Ba fiind continu beat
 Dă trei mueri l'un bărbat.

Drept că trăind în beție
 Fù lipsit de parochie,
 Dar' atâta a umblat
 Pân' eară o-a căpătat.

Acum Marcule te dù
 Și dimisionéază l tu,
 Și'i dă drumul pe vecie
 Dela sfânta ținghilie.

Scóte'l dintre popi Mărcuț
 Și preumblă-mi'l desculț,
 Chiar de-alungul satului
 Prin Poiana porcului.

Ca ómenii se se mire
 De-acest om eșit din fire,
 Mici și mari se se ferescă
 De firea'i dobitocéscă.

Apoi se nu pierđi ulița
 Mărcuț pân' la Rișculița,
 Și lîngă Baia de criș
 Unde'i drumul c'am ponciș.

C'acolo Micluță Ion
 Cu Micluță Simion
 Amêndoi popi neuniți,
 Trebe o leacă mustruleți.

Că se ști că ești doi popi,
 Nu le fie de deochi,
 Fac ce fac la Stern Moriț
 Și se pun la șligovitz.

Șligovițu'i cu putere,
 Ear' popii'l beau ca pe bere,
 Și fiind ómeni de trebă
 Ei se'ncaieră de barbă.

Unul smulge, altul trage,
 Unul muge, altul rage,
 Până'n urmă barba sbóră
 Dela crâșmă pân' la móră,
 Ca o pasere ușóră.

Și sburând barbele sfinte
 Sus prin vèzduh vèntuite,
 Începură a cânta
 De vèzduhul rësuna:

„Preoții din acest sat
 „Diminéță s'au sculat
 „Și nici nu s'au spălat
 „Pân' la birt au alergat.

„Acolo pe nemâncat
 „Pusus'au, s'au îmbëtat
 „Dup'aceea s'au certat
 „Și de noi s'au dispensat.

- ,Deci noi fiind fără popi Lui Micluță capelanul
 ,Preste vîrfure de plopi Țiue'i mereu bostanul,
 ,Duceni-om și ni-om tot duce De când fû pe la „pălmești”
 ,Vr'un popă se nu ne-apuce. Cu fețe bisericesti.
- ,Că de cât se ne lăsăm Deci Marcule, fieți milă
 ,La popi se ne aninăm, Ca țiganului de pilă
 ,Mai bine sburăm în lună De popii din Rișculița
 ,Cu bălaurii'mpreună. Cultivă-le bărbulița.
- ,Ear' bălauri de ni-om face Grebléz'o și-o gunoiește
 ,Fi-va'n lume bună pace, Dóră, dóră ear' va crește,
 ,Că grindini și vreme grea Că popa fără de barbă
 ,Preste lume n'a cădea. E ca grăul fără plévă.
- ,Mult cumva de vom ploua Barba dacă nu le-ar crește,
 ,Grindină și vreme grea Pune-te și'i săpunește
 ,Preste popii beutori Cu săpun de patru bani
 ,Desfrânați și certători |⁶ Și mi'i bagă'ntre țigani.
- Ce-au cântat, ce-au descântat Că acolo'i locul lor
 Barbele n'am mai aflat, Nu în frunte la popor,
 Că sburatau pe vecie Facă cu țiganii ciure
 La ești doi popi se nu mai vie. Dacă din popi se fac mule.
- Un lucru însē'i sciut, Apoi fă puțin voiej
 Că prea cinstitul preut Până colo pe la Dej,
 Micluță din Rișculița Că acolo cu mult dor
 Perduțuși-a bărbulița. Te așteptă-un procator.
- Și ađi e ca un bostan El se chiamă Farkas János
 Tot pileg, și tot golan, Din neam român bocskoros,
 Din lontru și din afară Dar' — cum is toți renegații
 E goloșel ca o péră. Belește'și neamul și frații.

Pe acesta ia'l la ochi,
Că — nu'i fie de deochi,
Ți-a da lucru, Marcule,
Că'i sunt lungi mustațele
Și'n dungi năravurile.

"Dar' ia'l Mărcuț cu frumosul,
Că de nu'ți măsură dosul
Cu sabia, ori că el
Te provócă la duel!

Că'i cavaler dumniului,
Ține'și sabia în cui
Și amenință cu ea
Pe toți cari nu'i fac voia.

Ca român, fecior de popă,
Nu cetește nici o slovă
Ce-ar fi scrisă românește
Fără numai ungurește.

Învață-mi'l tu Mărcuț
P'acest domn procătoruț,
Cum ar trebui se fie
După a lui poziție.

Prin Dej pôte că'i afla
P'un teolog careva
Numit Vasile Tămaș,
Om tinăr, dar' pătimaș.

A absolvat clericia
Făr' a'și păstra omenia,
Acum âmbă fără lucru
Numai se'și îngrășe trupu.

Asta-ar mai fi, cum ar fi,
De-ar avea din ce trăi,
Da'i lipit pamântului
Și nu se dă lucrului,
E lenos al dracului
Pute locu'n urma lui.

Apoi lenea ar fi ce-ar fi,
Dar' știe bine dormi
Și bine știe'nghiți
Ori-ce soiu de spir ar fi.

Fiind dumnealui astfel
Fi tu Marcule fidel,
Ia'l în brațe și'l desmêrdă
Pân' s'apuca de vre-o trebă.

Spune'i: domnule Tămaș
Fi om, nu fi nevoiaș,
Pune-te pe ceva lucru
Nu omorî numai timpul!

Nu ști ce ȃice scriptura,
Că adecă singur lenea
E începutul la tôte
Faptele celi neiertate.

Eară dacă cu lenea
Mai merge și beția,
Atunci halal cine o are
Că'i tot cu cotele góle.

Altcum dacă dumniului
Și-ar pune năravu'n cuiu,
Gratuléză'i frumușel
După cum dorește el:

Ți: Se trăiești părințele,
 Se n'ai dureri de măsele,
 Se poți róde prescura
 Care o vei merita!
 Se ai parte de-o frumoasă
 Și bogată preutésă,

Dar' mai cuminte ca tu,
 Se te opréscă a bea spiru!
 Că, fétul meu Vasilie,
 Beția nu'i vitejie,
 Nici lenea — acele sunt
 Care te bagă'n pământ.

Ear' acolo cine întră
 Nu mai bea și nu mai cântă;
 Pân' l'a doua înviere
 Nu vede nici o muiere,
 Nici nu gustă vin nici bere.

Stan Pățitul.

Într'o cârcimă, sau cum se țice în România, într'o locandă, din Craiova ședeau odinióră doi țereni, unul la una, celalalt la altă masă. Fiecare avea înaintea sa o cinsacă de rachiu, bea din când în când, apoi răzimat în cote se punea pe gânduri.

Îmbrăcați erau amândoi ca napul. La unul îi ieșea përul prin căciulă, la celalalt prin un fes turcesc. De în-

călțăminte n'aveau lipsă, pentru că era vară. Unul era încins preste o cămașă din acele timpuri, când sepunul nu era încă cunoscut, c'un șerpar, care și avea tot razimul într'o cătăramă; celalalt c'un brâu sîrbesc înădit până la lungimea recerută c'un streang. Cel cu căciula avea și ismene. Aceste erau însă atît de largi, încât cu greu îți puteai explica cum omul a putut ieși cu genunchii prin ele. Cel cu fesul își acoperea lipsa ismenelor cu niște cióreci, despre care se povestește, că odiniórá ar fi fost albi. Preste cióreci, pe unde nu erau găuri, se observau rămășițele unui șinor albastru.

Se póte că acei țereni își purtau hainele cele nouë în straiță, devreme ce fie-care purta câte o straiță preste umăr, și aceasta era gólă.

Ce cugetau țerenii noștrii ședînd în cîrcimă și bind rachiu în tăcere profundă, nu știu, pentru-că eu nu's Dumne-șeu, ba nici batăr spiritist ca Cumberland. Dau însă cu părerea, că amîndoi își spărgeau capul, ca se și aducă aminte, când au mîncat mai în urmă.

Într'un târșiu cel cu căciula, întrerupînd tăcerea, întreabă pe cel cu fesul turcesc:

— De unde ești frate?

— Din Bănat!

— Adecă frățuț!

— Da! — Da tu de unde ești?

— Din Ardeal!

— Adecă șofeer!

— Da! — Da decînd ai venit tu în țeară?

— O, de mult!

— Și pentru ce 'ți-ai părăsit țeara ta?

— Pentru că'mi era fómel — Da tu pentru ce 'ți-ai părăsit'o?

— Pentru că n'aveam după ce bea apa!

— Ei, ș'aici ce faci?

— Beau rachiu ca se'mi treacă de fόμε, da mâne plec la Slatina la munca căii ferate, că precum aud, se plătește bine!

— Viu și eul!

— Hail!

Așa s'a apropiat șofeeriul de frățuț, sau cum ar dice taica Frâncu, Ardelenismul a dat mâna cu Bănățanismul.

Amêndoi au plecat diua următore la munca călii ferate cătră Slatina.

Câtva timp frățuțul a lucrat în companie cu șofeeriul la greaua muncă de pământ a călii ferate. Amêndoi 'și-au făcut și ceva părăle. Fie-care avea 20 de lei bani gata.

Într'o Duminecă banchetând într'o locandă, frățuțul dice cătră șofeeriul: Mě, hai se părăsim noi munca cea grea a călii ferate, și cu banii ce ne-am câștigat se facem negoț!

— Ce negoț?

— Se cumpărăm țuică, și se plecăm la tîrgul din Râmnicul-Vâlciu!

— Bine dici tu, hai se ne probăm norocul!

Așa s'a format compania de negoț a frățuțului cu șofeeriul. Amêndoi 'și-au pus banii laolaltă, au cumpărat un butoiăș de țuică, și au plecat la tîrg.

Bani nu le-au mai remas, după ce au cumpărat țuica. Singur frățuțul mai avea un gologan în pungă. Șofeeriul nici batăr atâta nu mai avea.

Înainte de a pleca la tîrg, negustorii de țuică s'au înțeleș, că dacă lor le va trebui se bea țuică pe drum, fie-care se plătească ceea ce va bea la celalalt, și apoi în urmă se'și tragă socoteala, și se'și împărtă câștigul.

Așa s'a și întêmplat.

Pe drum mai întâiu frătuțului 'i s'a făcut sete, și a cerut dela șofeeriu se'i dea d'un gologan țuică. Acesta măsurându'i țuica cerută 'i-o dă, ia gologanul în primire, și'l pune în pungă. După aceea cere șofeeriu delă frătuț țuică d'un gologan. Și acesta'i măsură țuica, 'i-o dă, primește gologanul, și'l pune bine.

E cam mică măsura mă — ȕice frătuțul — mai dă'mi d'un gologan — aici e gologanul. Șofeeriu 'i măsură țuica și ia gologanul.

Ai drept sote, replică șofeeriu, măsura e mică — mai dă'mi și mie d'un gologan, și na banii!

Pofta de a bea țuică s'a repetat pe drum așa de des, încât când companiștii au ajuns la tîrgul din Râmnicul-Vâlciu, în butoiu nu mai era strop de țuică.

Hai se ne tragem acum socoteala sote — ȕise frătuțul cătră șofeeriu — și se împărțim câștigul.

Bine, respunse șofeeriu.

Amêndoi se apucă și caută după bani. Frătuțul, fiind că el beuse mai în urmă, n'avea nimic în pungă. Șofeeriu a scos din pungă gologanul, cu care amêndoi au beut tótă țuica.

Vedênd frătuțul unicul gologan, care'l mai avea la înființarea companii de negoț cu țuică, în mâna șofeeriu, a prins butoiășul cu amêndouă mânile, și l'a trântit de pământ, de s'a spart în cercuri și doge!

Cu asta s'a spart și compania între frătuț și șofeeriu!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că nici tu n'ai fost la Hațeg!

N'am fost la Hațeg, n'am vădut espozițiunea reuniunii femeilor române din comitatul Huniadorii, n'am audit concertul, n'am vădut balul Asociațiunei transilvane, și prin urmare despre tóte estea nu pot judeca din vedere proprie. Cine s'ar lua însě după raportorii speciali ai Gazetei Transilvaniei, Tribunei, Telegrafului Roman etc., spre a'și face o părere exactă despre serbătorile nóstre naționale din Hațeg, acela mai bine ar face, dacă s'ar lua după muscă, că cel puțin ajunge la ceva sigur. Câț!

Gazetarii nostri mereu se plâng, că n'au abonenți. Și ce e drept, la noi românii câinii nu umblă cu abonenții în codă. Vina n'o pörtă însă câinii, care, în statul nostru plătesc dare pentru-că latră. Vina o pörtă raportorii speciali ai gazetelor noastre, care, în raporturile lor speciale, n'au idee de specialitate. Câț!

Din rapórtele speciale ale raportorilor speciali, pe care gazetele noastre ni le aduc de regulă la septemâni, după-ce alba a trecut dealul, nime nu'și póte face o iconă vie despre festivitățile anuale ale Asociațiunei transilvane. Nime nu află din rapórtele speciale ale gazetelor noastre în ce a stat valórea specială a espositiunii, a concertului a balului din estan dela Hațeg etc. Câț!

Au dóră cred raportorii speciali ai gazetelor noastre, că publicul se înterează mai mult de pertractările cele steriotipe ale adunărilor generale ale Asociațiunei transilvane, decât de festivitățile aranjate cu ocasiunea acelor adunări generale precum sunt espositiuni, concerte, baluri etc.? N'are publicul nostru destulă ocasiune a nu ceti acele seci pertractări în mai secul organ oficios al Asociațiunei transilvane? Câț!

Eu, spre exemplu, m'am interesat în prima linie se aflu detaiuri interesante despre bal, dar' n'am aflat. Nu știu câți bărbați au blăstemat pe Isaia tănțuește, vedându'și nevestele jucând și cochetând cu alții. Nu cunosc pe tinerii, care au cercetat balul din Hațeg ca se se însóre, și s'au întors cu buzele — nesărutate acasă. Nu'mi pot închipuì cu ce păreri despre sfințenia tainei căsătorii au părăsit celibii și călugării sala balului. Nime nu'mi póte spune câte fete, din care au cercetat balul, 'și-au propus se nu se mărite etc. etc. Câț!

Tot ce am aflat dela raportorii speciali ai gazetelor noastre despre balul din Hațeg e, că la acest bal costumul național românesc a fost puțin reprezentat. Câț!

Eu, decât se spun așa ceva, mai bine'mi dam o palmă preste gură, apoi fie aceasta încă odată atât de dulce. Nu e ôre o rușine națională, a ne îngânfa cu esoposițiunea costumelor naționale, aranjată de damele române din comitatul Huniadorei, și apoi a vedea tot pe acele dame la bal făcând paradă în sdrențe ovreești? Câț!

Onôrea națională a salvato la balul din Hațeg domnișóra Victoria Vlad, al cărei costum național s'a premiat la bal cu doi napoleoni. Mițulucl

Póte s'ar fi prezentat mai multe dame în costum național, dacă comitetul Asociațiunei transilvane, prin anorganul seu „Transilvania“ ar fi publicat, că cel mai frumos costum femeiesc transilvan se premiază la bal cu doi napoleoni. Asta însě nu s'a făcut, și lumea n'a avut de unde ști, că se dă atare premiu. Câț!

Alcum ar fi póte și o obrăznicie a pretinde, ca „Transilvania“, care ca organ de publicitate cultural si literar al Asociațiunei transilvane, n'a luat notiță despre iubileul de 25 de ani al academii din București, se se ocupe cu publicarea premiului bagatel de doi napoleoni, care acum de trei ani se dă acelor dame, care, la balurile Asociațiunei transilvane, se presentează în cel mai frumos costum național românesc din Transilvania. Câț!

Cu tóte este, precum am cetit în rapórtele speciale ale gazetelor noastre,*) adunarea generală a Asociațiunei transilvane dela Hațeg, a urcat salariul redactorului „Tran-

*) În „Familia“ sigur nu. Asta abia la 8 zile după festivitățile din Hațeg a notificat cetitorilor ei noutatea senzațională: „Asociațiunea transilvană 'și-a ținut adunarea sa generală în 16 și 17 August n. la Hațeg!“ Culegătorul.

silvaniei“ la 600 fl. pentru motivul, că el nu scrie nimica în acea fôie. Cât!

Nu'i chiemarea mea a mă ocupa cu afacerile interne ale Asociațiunei transilvane, și mai puțin cu salarisarea redactorului „Transilvaniei“ pentru meritele celor ce scriu acel organ. Când ar fi însă se se onoreze redactorul „Transilvaniei“ după părerea mea, eu, dacă nu 'i-ași da drumul de onorar, cel puțin 'i-ași măsura onorariul după mulțimea abonenților, pe care prin hărnicia muncii sale ca redactor, 'i-a câștigat pentru fôie, și atunci sum sigură, că el și-ar căuta de drum. Mițuluc!

O mângăiere am și eu totuși dela balul Asociațiunei transilvane din Hațeg, că domnișóra Victori'a Vlad, care pentru frumosul ei costum național transilvănean s'a premiat la acel bal cu doi napoleoni, la 8 zile după bal s'a făcut mireasă. Mițuluc!

Asta despre domnișórele, care au paradat la balul din Hațeg în sdrențe ovreești, sau în costume bulgărești din România, nu se póte țice. Cât!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Femeile, care numai nóptea's frumoșe, nu pot suferi lumina sórelui!

* * *

Rîdi mereu și dacá inima'ti scui pă venin, pentru-cá lumea judecá dupá fața, nu dupá inima omului!

* * *

Regina balului e unica în tóte statele din lume, care guvernează fără ministrii!

* * *

Când ai vedea în inima kulturegyletiștilor, care se țin stăpâni preste pământ, preste aerul și ceriul aflător deasupra pământului pretins al lor, dar' în faptă al Ovreilor, și al altora, le-ai plânge de milă!

Din scólă.

Învătătorul: De care gen e oul, masculin sau feminin?

Învățelel: Asta, înainte de ce oul nu se clocește, și puiul nu iese din el, nu se poate ști!

Respunsuri țărănești la întrebarea unui domn.

- De unde ești tu?
— Eu nu's de nicăirea!
— Da tu, de unde ești?
— Io's vecin cu esta!

Prima Octobree

...e ziua, care a făcut Domnul ca se se bucure și se se veselească Calicul.

Rogăm pe toți abonenții noștri, ca se ne trimită până'n 1 Octobree a. c., întreg abonamentul restant.

Ca și în anii trecuți, preste acest termin nu se dă pardon.

Celor ce până'n prima Octobree a. c. nu'și împlinesc datorința de abonenți, li se va sista espedarea foi.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Administrațiunea Calicului.